

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 64

5 lipca 2021

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2021/C 263/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2021/C 263/02

Sprawy połączone C-294/19 i C-304/19: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Constanța – Rumunia) – Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul Județean Tulcea / SC Piscicola Tulcea SA (C-294/19), Ira Invest SRL / Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul Județean Tulcea (C-304/19) [Odesłanie prejudycjalne – Rolnictwo – Wspólna polityka rolna (WPR) – System wsparcia bezpośredniego – Kwalifikujący się hektar – Obiekty akwakultury – Przeznaczenie kadastralne gruntu – Rzeczywiste wykorzystanie do celów rolniczych – Użytkowanie zgodne z wpisem do ksiąg wieczystych]

2

2021/C 263/03

Sprawa C-383/19: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim – Polska) – Powiat Ostrowski / Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny [Odesłanie prejudycjalne – Obowiązkowe ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych – Dyrektywa 2009/103/WE – Artykuł 3 akapit pierwszy – Obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia – Zakres – Jednostka samorządu terytorialnego, która nabyła prawo własności pojazdu na mocy orzeczenia sądu – Zarejestrowany pojazd znajdujący się na terenie prywatnym i przeznaczony do zniszczenia]

3

2021/C 263/04	Sprawa C-480/19: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – postępowanie wszczęte przez E [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 63 TFUE – Swobodny przepływ kapitału – Podatek dochodowy – Dochody kapitałowe – Dochody uzyskane od będącego rezydentem przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), utworzonego zgodnie z prawem zobowiązań – Dochody uzyskane od UCITS mającego siedzibę w innym państwie członkowskim i utworzonego na podstawie statutu – Odmienne traktowanie – Artykuł 65 TFUE – Obiektywnie porównywalne sytuacje]	3
2021/C 263/05	Sprawa C-617/19: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio -Włochy) – Granarolo SpA / Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dello Sviluppo Economico, Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto [Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2003/87/WE – System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych – Artykuł 3 lit. e) – Pojęcie „instalacji” – Artykuł 3 lit. f) – Pojęcie „operatora” – Załącznik I pkt 2 i 3 – Zasada sumowania – Sumowanie zdolności produkcyjnych instalacji – Zbycie kogeneratora energii elektrycznej i ciepła przez właściciela zakładu przemysłowego – Umowa na dostawę energii między przedsiębiorstwem zbywającym a przedsiębiorstwem nabywającym – Aktualizacja zezwolenia na emisję gazów cieplarnianych]	4
2021/C 263/06	Sprawa C-704/19: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. – Komisja Europejska / Królestwo Hiszpanii [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Pomoc państwa – Pomoc na wdrożenie naziemnej telewizji cyfrowej na obszarach oddalonych i mniej zurbanizowanych Comunidad Autónoma de Castilla-La Mancha (wspólnota autonomiczna Kastylii-La Mancha, Hiszpania) – Decyzja (UE) 2016/1385 – Pomoc bezprawnie przyznana i niezgodna z rynkiem wewnętrznym – Niewykonanie w wyznaczonym terminie]	5
2021/C 263/07	Sprawa C-192/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (Hiszpania) w dniu 26 marca 2021 r. – Clemente / Comunidad de Castilla y León (Dirección General de la Función Pública)	5
2021/C 263/08	Sprawa C-196/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Ilfov (Rumunia) w dniu 26 marca 2021 r. – SR / EW	6
2021/C 263/09	Sprawa C-201/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 20 stycznia 2021 r. w sprawie T-328/17 RENV, Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi / EUIPO – M.J. Dairies (BBQLOUMI), wniesione w dniu 30 marca 2021 r. przez Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi	6
2021/C 263/10	Sprawa C-230/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Belgia) w dniu 9 kwietnia 2021 r. – X, działająca w imieniu własnym oraz jako przedstawiciel ustawowy swoich nieletnich dzieci Y i Z / Belgische Staat	7
2021/C 263/11	Sprawa C-240/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Ravensburg (Niemcy) w dniu 14 kwietnia 2021 r. – SA i in. / Daimler AG	7
2021/C 263/12	Sprawa C-247/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 20 kwietnia 2021 r. – Luxury Trust Automobil GmbH	9
2021/C 263/13	Sprawa C-261/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 21 kwietnia 2021 r. – F. Hoffmann-La Roche Ltd i in. / Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato	9
2021/C 263/14	Sprawa C-265/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Bruxelles (Belgia) w dniu 26 kwietnia 2021 r. – AB, AB-CD / Z EF	10
2021/C 263/15	Sprawa C-266/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski syd (Bułgaria) w dniu 26 kwietnia 2021 r. – postępowanie karne przeciwko HV	11
2021/C 263/16	Sprawa C-270/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 27 kwietnia 2021 r. – A	12

Sąd

2021/C 263/17	Sprawa T-119/17 RENV: Wyrok Sądu z dnia 12 maja 2021 r. – Alba Aguilera i in. / ESDZ [Służba publiczna – Urzędnicy – Personel tymczasowy – Personel kontraktowy – Wynagrodzenie – Personel ESDZ pełniący służbę w państwie trzecim – Artykuł 10 załącznika X do regulaminu pracowniczego – Coroczna ocena dodatku ze względu na warunki życia – Decyzja o obniżeniu dodatku ze względu na warunki życia dla personelu zatrudnionego w Etiopii z 30 do 25 % – Spójność regionalna – Oczywiste błędy w ocenie]	13
2021/C 263/18	Sprawy T-816/17 i T-318/18: Wyrok Sądu z dnia 12 maja 2021 r. – Luksemburg i Amazon / Komisja [Pomoc państwa – Pomoc wdrożona przez Luksemburg na rzecz Amazona – Decyzja stwierdzająca niezgodność pomocy z rynkiem wewnętrznym i jej bezprawność oraz nakazująca jej odzyskanie – Interpretacja indywidualna prawa podatkowego (tax ruling) – Ceny transferowe – Selektowna korzyść podatkowa – Metoda ustalania cen transferowych – Analiza funkcjonalna]	13
2021/C 263/19	Sprawa T-218/18: Wyrok Sądu z dnia 19 maja 2021 r. – Deutsche Lufthansa / Komisja [Pomoc państwa – Sektor lotniczy – Pomoc operacyjna przyznana przez Niemcy na rzecz lotniska we Frankfurcie-Hahn – Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń – Skarga o stwierdzenie nieważności – Status zainteresowanej strony – Ochrona praw procesowych – Dopuszczalność – Wytyczne w sprawie pomocy dla lotnictwa – Wątpliwości co do zgodności pomocy z rynkiem wewnętrznym – Artykuł 4 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 2015/1589 – Poważne trudności]	14
2021/C 263/20	Sprawa T-254/18: Wyrok Sądu z dnia 19 maja 2021 r. – China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja [Dumping – Przywóz niektórych artykułów z żeliwa pochodzących z Chin – Ostateczne cło antydumpingowe – Skarga o stwierdzenie nieważności – Dopuszczalność – Stowarzyszenie – Legitymacja procesowa czynna – Interes prawny – Ustalenie szkody – Obliczanie wielkości przywozu – Wskaźniki makroekonomiczne i mikroekonomiczne – Kontrola wyrwykowa – Obliczenie kosztów produkcji przemysłu Unii – Ceny fakturowane wewnątrz grupy – Związek przyczynowy – Analiza przypisania i nieprzypisania – Brak analizy szkody w odniesieniu do danego segmentu – Ocena znaczenia podjęcia cenowego – Zachowanie poufności informacji – Prawo do obrony – Metoda NKP po NKP – Porównywalność produktów – Obliczanie wartości normalnej – Państwo analogiczne – Dostosowanie z tytułu VAT – Określenie kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysków]	15
2021/C 263/21	Sprawy T-516/18 i T 525/18: Wyrok Sądu z dnia 12 maja 2021 r. – Luksemburg i in. / Komisja [Pomoc państwa – Pomoc wdrożona przez Luksemburg na rzecz Engie – Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym i niezgodną z prawem oraz nakazująca jej odzyskanie – Interpretacje indywidualne prawa podatkowego (tax rulings) – Zasoby państwowe – Korzyść – Łączny skutek dwóch środków podatkowych – Zwolnienie przychodów z udziałów kapitałowych – Opodatkowanie podziału zysków – Nadużycie prawa – Selektowny charakter – Ramy referencyjne – Stwierdzenie odstępstwa – Porównywalność sytuacji – System dystrybucji dywidend między spółkami dominującymi a spółkami zależnymi – Grupa spółek – Odzyskanie – Harmonizacja pośrednia – Uprawnienia procesowe – Obowiązek uzasadnienia]	16
2021/C 263/22	Sprawa T-387/19: Wyrok Sądu z dnia 12 maja 2021 r. – DF i DG / EBI [Służba publiczna – Personel EBI – Wynagrodzenie – Decyzja odmawiająca prawa do dodatku na zagospodarowanie przy powrocie do siedziby – Odpowiedzialność]	17
2021/C 263/23	Sprawa T-510/19: Wyrok Sądu z dnia 19 maja 2021 r. – Puma/EUIPO – Gemma Group (przedstawienie zwierzęcia z rodziny kotowatych w fazie wyskoku) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego przedstawiającego zwierzę z rodziny kotowatych w fazie wyskoku – Wcześniejsze graficzne międzynarodowe znaki towarowe przedstawiające zwierzę z rodziny kotowatych w fazie wyskoku – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak naruszenia renomy – Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001]	18

2021/C 263/24	Sprawa T-789/19: Wyrok Sądu z dnia 12 maja 2021 r. – Moerenhout i in. / Komisja [Prawo instytucjonalne – Europejska inicjatywa obywatelska – Wymiana handlowa z terytoriami znajdującymi się pod okupacją wojskową – Odmowa rejestracji – Oczywisty brak kompetencji Komisji – Artykuł 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 211/2011 – Wspólna polityka handlowa – Artykuł 207 TFUE – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Artykuł 215 TFUE – Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 4 ust. 3 rozporządzenia nr 211/2011]	18
2021/C 263/25	Sprawa T-256/20: Wyrok Sądu z dnia 19 maja 2021 r. – Steinel / EUIPO (GluePro) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego GluePro – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001]	19
2021/C 263/26	Sprawa T-324/20: Wyrok Sądu z dnia 19 maja 2021 r. – Yongkang Kugooo Technology / EUIPO – Ford Motor Company (kugoo) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego kugoo – Wcześniejsze słowne, unijny i krajowy, znaki towarowe KUGA oraz wcześniejszy słowny unijny znak towarowy KUGA ENERGI – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]	20
2021/C 263/27	Sprawa T-465/20: Wyrok Sądu z dnia 19 maja 2021 r. – Ryanair / Komisja (TAP; Covid-19) [Pomoc państwa – Portugalski rynek transportu lotniczego – Pomoc przyznana przez Portugalię na rzecz TAP z tytułu pandemii COVID-19 – Pożyczka państwowa – Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń – Punkt 22 wytycznych dotyczących pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji – Spółka należąca do grupy – Szczególne trudności, które nie wynikają z arbitralnej alokacji kosztów w ramach grupy – Trudności zbyt poważne, aby mogły zostać przezwyciężone przez samą grupę – Obowiązek uzasadnienia – Utrzymanie w mocy skutków decyzji]	20
2021/C 263/28	Sprawa T-535/20: Wyrok Sądu z dnia 19 maja 2021 r. – Müller / EUIPO (TIER SHOP) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego TIER SHOP – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Interes prawny – Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 72 ust. 4 i art. 94 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia 2017/1001]	21
2021/C 263/29	Sprawa T-628/20: Wyrok Sądu z dnia 19 maja 2021 r. – Ryanair / Komisja (Hiszpania; Covid-19) [Pomoc państwa – Hiszpania – Środki służące dokapitalizowaniu w celu wsparcia przedsiębiorstw systemowych i strategicznych dla gospodarki hiszpańskiej w obliczu pandemii COVID-19 – Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń – Tymczasowe ramy pomocy państwa – Środek przeznaczony na zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce państwa członkowskiego – Środek dotyczący całej gospodarki państwa członkowskiego – Zasada niedyskryminacji – Swoboda świadczenia usług i swoboda przedsiębiorczości – Proporcjonalność – Kryterium ustalenia beneficjentów pomocy w Hiszpanii – Brak wyważenia korzystnych skutków pomocy z jej negatywnymi skutkami dla warunków wymiany handlowej i utrzymania niezakłóconej konkurencji – Artykuł 107 ust. 3 lit. b) TFUE – Pojęcie „systemu pomocy” – Obowiązek uzasadnienia]	22
2021/C 263/30	Sprawa T-643/20: Wyrok Sądu z dnia 19 maja 2021 r. – Ryanair / Komisja (KLM; Covid-19) [Pomoc państwa – Niderlandy – Gwarancja państwa dotycząca pożyczek i pożyczka podporządkowana państwa na rzecz KLM w ramach pandemii COVID-19 – Tymczasowe ramy środków pomocy państwa – Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń – Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym – Pomoc przyznana wcześniej innej spółce należącej do tej samej grupy przedsiębiorstw – Obowiązek uzasadnienia – Utrzymanie w mocy skutków decyzji]	22
2021/C 263/31	Sprawa T-158/20: Postanowienie Sądu z dnia 21 mai 2021 – TrekStor / EUIPO – Yuneec Europe (Breeze) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Breeze – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy Breeze – Względna podstawa odmowy rejestracji – Porównanie towarów – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 1 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]	23

2021/C 263/32	Sprawa T-672/20: Postanowienie Sądu z dnia 17 maja 2021 r. – Kerstens / Komisja [Skarga o stwierdzenie nieważności – Służba publiczna – Urzędnicy – Wniosek o udzielenie wsparcia – Oddalenie zażalenia – Termin do wniesienia skargi – Rozpoczęcie biegu terminu – Data, z którą zainteresowany mógł zapoznać się z treścią decyzji – Przekroczenie terminu – Niedopuszczalność] .	24
2021/C 263/33	Sprawa T-38/21 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 21 maja 2021 r. – Inivos i Inivos / Komisja [Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Zamówienia publiczne – Procedura negocjacji bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru]	24
2021/C 263/34	Sprawa T-235/21: Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2021 r. – Bułgaria / Komisja	25
2021/C 263/35	Sprawa T-242/21: Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2021 r. – Pszonka / Rada	26
2021/C 263/36	Sprawa T-243/21: Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2021 r. – Pszonka / Rada	27
2021/C 263/37	Sprawa T-251/21: Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2021 r. – Tigercat International / EUIPO – Caterpillar (Tigercat)	28
2021/C 263/38	Sprawa T-252/21: Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2021 r. – Hrebenyuk / EUIPO (Kształt kołnierzyka stójkowego)	29
2021/C 263/39	Sprawa T-260/21: Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2021 r. – E. Breuninger / Komisja	29
2021/C 263/40	Sprawa T-264/21: Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2021 r. – Établissement Amra / EUIPO – eXpresio (Kształt buta na resorach z elementem słownym „Aerower Jumper1 M”)	30
2021/C 263/41	Sprawa T-265/21: Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2021 r. – Sunshine Smile / EUIPO (PlusDental+)	31
2021/C 263/42	Sprawa T-266/21: Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2021 r. – Casanova / EBI	31
2021/C 263/43	Sprawa T-267/21: Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2021 r. – Amort i in. / Komisja	32
2021/C 263/44	Sprawa T-271/21: Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2021 r. – Ortis / Komisja	33
2021/C 263/45	Sprawa T-274/21: Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2021 r. – Synadiet i in. / Komisja	35
2021/C 263/46	Sprawa T-275/21: Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2021 r. – Louis Vuitton Malletier / EUIPO – Wiśniewski (Przedstawienie wzoru w szachownicy)	36
2021/C 263/47	Sprawa T-198/18: Postanowienie Sądu z dnia 12 maja 2021 r. – Chrysses Demetriades & Co. i Provident Fund of the Employees of Chrysses Demetriades & Co. / Rada i in.	37
2021/C 263/48	Sprawa T-199/18: Postanowienie Sądu z dnia 12 maja 2021 r. – SCF Terminal (Cyprus) i SHB / Rada i in.	37
2021/C 263/49	Sprawa T-588/20: Postanowienie Sądu z dnia 21 maja 2021 r. – MP / Komisja	37

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2021/C 263/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 252 z 28.6.2021

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 242 z 21.6.2021

Dz.U. C 228 z 14.6.2021

Dz.U. C 217 z 7.6.2021

Dz.U. C 206 z 31.5.2021

Dz.U. C 189 z 17.5.2021

Dz.U. C 182 z 10.5.2021

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Constanța – Rumunia) – Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul Județean Tulcea / SC Piscicola Tulcea SA (C-294/19), Ira Invest SRL / Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul Județean Tulcea (C-304/19)

(Sprawy połączone C-294/19 i C-304/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Rolnictwo – Wspólna polityka rolna (WPR) – System wsparcia bezpośredniego – Kwalifikujący się hektar – Obiekty akwakultury – Przeznaczenie kadastralne gruntu – Rzeczywiste wykorzystanie do celów rolniczych – Użytkowanie zgodne z wpisem do ksiąg wieczystych]

(2021/C 263/02)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Constanța

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul Județean Tulcea (C-294/19), Ira Invest SRL (C-304/19)

Druga strona postępowania: SC Piscicola Tulcea SA (C-294/19), Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul Județean Tulcea (C-304/19)

Sentencja

Artykuł 2 lit. h) i art. 34 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003, a także art. 4 ust. 1 lit. e) i art. 32 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 należy interpretować w ten sposób, że obszary sklasyfikowane w prawie krajowym jako przeznaczone do działalności w zakresie akwakultury, ale które są lub były faktycznie wykorzystywane do celów rolniczych, są użytkami rolnymi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 288 z 26.8.2019.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim – Polska) – Powiat Ostrowski / Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny

(Sprawa C-383/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Obowiązkowe ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych – Dyrektywa 2009/103/WE – Artykuł 3 akapit pierwszy – Obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia – Zakres – Jednostka samorządu terytorialnego, która nabyła prawo własności pojazdu na mocy orzeczenia sądu – Zarejestrowany pojazd znajdujący się na terenie prywatnym i przeznaczony do zniszczenia]

(2021/C 263/03)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Powiat Ostrowski

Strona pozwana: Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny

Sentencja

Artykuł 3 akapit pierwszy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności należy interpretować w ten sposób, że zawarcie umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych w odniesieniu do pojazdu zarejestrowanego w państwie członkowskim jest obowiązkowe dopóty, dopóki pojazd ten nie zostanie w należyty sposób wycofany z ruchu, zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami prawa krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 280 z 19.8.2019.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – postępowanie wszczęte przez E

(Sprawa C-480/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 63 TFUE – Swobodny przepływ kapitału – Podatek dochodowy – Dochody kapitałowe – Dochody uzyskane od będącego rezydentem przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), utworzonego zgodnie z prawem zobowiązań – Dochody uzyskane od UCITS mającego siedzibę w innym państwie członkowskim i utworzonego na podstawie statutu – Odmienne traktowanie – Artykuł 65 TFUE – Obiektywnie porównywalne sytuacje]

(2021/C 263/04)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

E

przy udziale: Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö

Sentencja

Artykuły 63 i 65 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie praktyce podatkowej państwa członkowskiego, zgodnie z którą – do celów opodatkowania podatkiem dochodowym osoby fizycznej mającej miejsce zamieszkania w tym państwie członkowskim – dochód uzyskany od przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) utworzonego na podstawie statutu, mającego siedzibę w innym państwie członkowskim, nie jest zrównany z dochodem uzyskanym od UCITS mających siedzibę w pierwszym państwie członkowskim z tego względu, że te ostatnie podmioty nie mają takiej samej formy prawnej.

(¹) Dz.U. C 295 z 2.9.2019.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio -Włochy) – Granarolo SpA / Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dello Sviluppo Economico, Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto

(Sprawa C-617/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2003/87/WE – System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych – Artykuł 3 lit. e) – Pojęcie „instalacji” – Artykuł 3 lit. f) – Pojęcie „operatora” – Załącznik I pkt 2 i 3 – Zasada sumowania – Sumowanie zdolności produkcyjnych instalacji – Zbycie kogeneracji energii elektrycznej i ciepła przez właściciela zakładu przemysłowego – Umowa na dostawy energii między przedsiębiorstwem zbywającym a przedsiębiorstwem nabywającym – Aktualizacja zezwolenia na emisję gazów cieplarnianych]

(2021/C 263/05)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Granarolo SpA

Druga strona postępowania: Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dello Sviluppo Economico, Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto

przy udziale: E.ON Business Solutions Srl, dawniej E.ON Connecting Energies Italia Srl

Sentencja

Artykuł 3 lit. e) i f) dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych w Unii oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE, zmienioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r., w związku z pkt 2 i 3 załącznika I do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że wskazany przepis nie sprzeciwia się temu, aby właściciel zakładu produkcyjnego wyposażonego w elektrociepłownię, której działalność jest objęta zakresem regulacji wspomnianego załącznika I, mógł uzyskać uaktualnienie swego zezwolenia na emisję gazów cieplarnianych w rozumieniu art. 7 tej dyrektywy, jeżeli był on kogeneratorem usytuowany na terenie tego samego obiektu przemysłowego co ów zakład i realizujący działalność, której zdolność produkcyjna jest niższa niż próg przewidziany w rzeczonym załączniku I, na rzecz wyspecjalizowanego przedsiębiorstwa sektora energetycznego, zawierając jednocześnie z tym przedsiębiorstwem umowę przewidującą w szczególności, że energia wytworzona przez ten kogenerator będzie dostarczana do tego zakładu, w sytuacji gdy elektrociepłownia i kogenerator nie stanowią tej samej instalacji w rozumieniu art. 3 lit. e) rzeczony dyrektywy i gdy właściciel zakładu produkcyjnego nie jest już w każdym razie operatorem kogeneracji w rozumieniu art. 3 lit. f) wskazanej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 399 z 25.11.2019.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. – Komisja Europejska / Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-704/19) ⁽¹⁾

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Pomoc państwa – Pomoc na wdrożenie naziemnej telewizji cyfrowej na obszarach oddalonych i mniej zurbanizowanych Comunidad Autónoma de Castilla-La Mancha (wspólnota autonomiczna Kastylii-La Mancha, Hiszpania) – Decyzja (UE) 2016/1385 – Pomoc bezprawnie przyznana i niezgodna z rynkiem wewnętrznym – Niewykonanie w wyznaczonym terminie]

(2021/C 263/06)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky, P. Arenas i P. Němečková, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: S. Jiménez García, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Nie podejmując w wyznaczonych terminach wszelkich niezbędnych środków w celu odzyskania od Telecom Castilla-La Mancha SA pomocy państwa uznanej za bezprawnie przyznaną i niezgodną z rynkiem wewnętrznym w art. 1 decyzji Komisji (UE) 2016/1385 z dnia 1 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.27408 (C 24/10) (ex NN 37/10, ex CP 19/09) wdrożonej przez władze regionu Kastylii-La Mancha na rzecz rozwinięcia naziemnej telewizji cyfrowej na obszarach oddalonych i mniej zurbanizowanych w regionie Kastylii-La Mancha, nie wykazując, że anulowano wszystkie dotychczas niezrealizowane wypłaty rzeczzonej pomocy oraz nie informując Komisji Europejskiej w wyznaczonym terminie o środkach przyjętych w celu zastosowania się do tej decyzji, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na podstawie art. 288 akapit czwarty TFUE oraz art. 3 i 4 rzeczzonej decyzji.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 413 z 9.12.2019.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (Hiszpania) w dniu 26 marca 2021 r. – Clemente / Comunidad de Castilla y León (Dirección General de la Función Pública)

(Sprawa C-192/21)

(2021/C 263/07)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący apelację: Clemente

Druga strona postępowania: Comunidad de Castilla y León (Dirección General de la Función Pública)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „porównywalny pracownik zatrudniony na czas nieokreślony” użyte w klauzuli 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie umów na czas określony, zawartego dnia 18 marca 1999 r. między głównymi organizacjami międzybranżowymi (UNICE, CEEP oraz ETUC) stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w ramach nadawania stopnia zaszeregowania pracę świadczoną w charakterze urzędnika tymczasowego przez urzędnika mianowanego przed uzyskaniem [przez niego] tego statusu należy zrównać z pracą świadczoną przez innych urzędników mianowanych?

- 2) Czy klauzulę 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie umów na czas określony, zawartego dnia 18 marca 1999 r. między głównymi organizacjami międzybranżowymi (UNICE, CEEP oraz ETUC) stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. należy interpretować w ten sposób, że zarówno fakt, że czas ten już został oceniony i obliczony do celów uzyskania statusu urzędnika mianowanego, jak i model pionowej kariery zawodowej urzędników przewidziany w przepisach krajowych, stanowią obiektywne przyczyny uzasadniające nieuwzględnianie przy nadawaniu stopnia zaszerzgowania pracy świadczonej w charakterze urzędnika tymczasowego przez urzędnika mianowanego przed uzyskaniem [przez niego] tego statusu?

(¹) Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Ilfov (Rumunia)
w dniu 26 marca 2021 r. – SR / EW**

(Sprawa C-196/21)

(2021/C 263/08)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Ilfov

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację – strona powodowa: SR

Strona wnosząca apelację – strona pozwana: EW

Interwenienci: FB, CX, IK

Pytanie prejudycjalne

Czy w przypadku gdy sąd orzeka o wezwaniu interwenientów w postępowaniu cywilnym i nakazuje to wezwanie, „wnioskodawcą” w rozumieniu art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1393/2007 (¹) jest sąd państwa członkowskiego, który orzeka o wezwaniu interwenientów, czy też strona sporu w postępowaniu zawisłym przed tym sądem?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczące doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych („doręczanie dokumentów”) oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000 (Dz.U. 2007, L 324, s. 79).

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 20 stycznia 2021 r. w sprawie T-328/17
RENV, Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi / EUIPO –
M.J. Dairies (BBQLOUMI), wniesione w dniu 30 marca 2021 r. przez Foundation for the Protection of
the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi**

(Sprawa C-201/21 P)

(2021/C 263/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi (przedstawicie: S. Małynicz QC, S. Baran, barrister, V. Marsland, solicitor)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), M.J. Dairies EOOD

Postanowieniem Wiceprezesa z dnia 21 maja 2021 r. Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że odwołanie zostaje odrzucone jako niedopuszczalne, a Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi powinna pokryć własne koszty.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen (Belgia) w dniu 9 kwietnia 2021 r. – X, działająca w imieniu własnym
oraz jako przedstawiciel ustawowy swoich nieletnich dzieci Y i Z / Belgische Staat**

(Sprawa C-230/21)

(2021/C 263/10)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: X, działająca w imieniu własnym oraz jako przedstawiciel ustawowy swoich nieletnich dzieci Y i Z

Druga strona postępowania: Belgische Staat

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii, a w szczególności art. 2 lit. f) w zw. z art. 10 ust. 3 lit. a) dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że aby wstępni w linii prostej posiadający status uchodźcy „osoby nieletniej pozbawionej opieki”, która przebywa w państwie członkowskim, mogli skorzystać z prawa do łączenia rodzin, osoba ta musi być zgodnie z jej prawem krajowym „niezamężna lub nieżonata”?
- 2) Jeżeli tak, to czy nieletni uchodźca, którego zawarte za granicą małżeństwo nie zostało uznane ze względu na jego sprzeczność z porządkiem publicznym, może zostać uznany za „osobę nieletnią pozbawioną opieki” w rozumieniu art. 2 lit. f) i art. 10 ust. 3 dyrektywy 2003/86/WE?

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 251, s. 12.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Ravensburg
(Niemcy) w dniu 14 kwietnia 2021 r. – SA i in. / Daimler AG**

(Sprawa C-240/21)

(2021/C 263/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Ravensburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: SA, FT, LH, IL, TN.

Strona pozwana: Daimler AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy celem art. 18 ust. 1, art. 26 ust. 1 i art. 46 dyrektywy 2007/46/WE⁽¹⁾ w związku z art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 715/2007⁽²⁾ jest również ochrona interesów indywidualnych nabywców pojazdów silnikowych?

Jeżeli tak, to:

- 2) Czy zalicza się do tego również interes indywidualnego nabywcy pojazdu polegający na nienabyciu pojazdu, który nie spełnia wymogów wynikających z prawa Unii, w szczególności pojazdu, który wyposażono w zabronione urządzenie ograniczające skuteczność działania w rozumieniu art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 715/2007?

Niezależnie od odpowiedzi na pytania pierwsze i drugie:

- 3) Czy z prawem Unii niezgodne jest, by nabywca, który wbrew swojej woli kupił pojazd wprowadzony przez producenta do obrotu z zabronionym urządzeniem ograniczającym skuteczność działania w rozumieniu art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 715/2007, mógł dochodzić od producenta pojazdu w ramach odpowiedzialności deliktowej roszczeń cywilnoprawnych o naprawienie szkody, w tym w szczególności również roszczenia o zwrot ceny uiszczonej za pojazd w zamian za jego wydanie i przewłaszczenie, jedynie w drodze wyjątku wtedy, gdy producent pojazdu działał umyślnie i w sposób naruszający dobre obyczaje?

Jeżeli tak, to:

- 4) Czy prawo Unii wymaga, aby nabywcy pojazdu przysługiwało wobec producenta pojazdu roszczenie cywilnoprawne o naprawienie szkody w ramach odpowiedzialności deliktowej w przypadku każdego zawinionego (wynikającego z niedbalstwa lub umyślnego) działania producenta przy wprowadzeniu do obrotu pojazdu, który wyposażono w zabronione urządzenie ograniczające skuteczność działania w rozumieniu art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 715/2007?

Niezależnie od odpowiedzi na pytania od pierwszego do czwartego:

- 5) Czy z prawem Unii niezgodne jest to, że w świetle prawa krajowego nabywcy pojazdu należy zaliczyć korzyść z rzeczywistego użytkowania pojazdu, kiedy żąda on od producenta w ramach naprawienia szkody na podstawie odpowiedzialności deliktowej zwrotu ceny sprzedaży pojazdu, który wprowadzono na rynek z zabronionym urządzeniem ograniczającym skuteczność działania w rozumieniu art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 715/2007, w zamian za przekazanie i przewłaszczenie pojazdu?

Jeżeli nie, to:

- 6) Czy z prawem Unii niezgodne jest to, że tę korzyść z użytkowania określa się na podstawie pełnej ceny sprzedaży, nie obniżając jej ze względu na obniżenie wartości pojazdu wynikające z wyposażenia pojazdu w zabronione urządzenie ograniczające skuteczność działania lub ze względu na to, że nabywca wbrew swojej woli korzystał z pojazdu niezgodnego z prawem Unii?

Niezależnie od odpowiedzi na pytania od pierwszego do szóstego:

- 7) Czy § 348 ust. 3 pkt 2 Zivilprozessordnung (kodeksu postępowania cywilnego) w zakresie, w jakim przepis ten odnosi się również do wydawania postanowień o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 267 ust. 2 TFUE, jest niezgodny z uprawnieniem do występowania z takim wnioskiem przez sądy krajowe zgodnie z art. 267 ust. 2 TFUE i dlatego nie powinien znajdować zastosowania do wydawania postanowień o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów („dyrektywa ramowa”) (Dz.U. 2007, L 263, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. 2007, L 171, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 20 kwietnia 2021 r. – Luxury Trust Automobil GmbH

(Sprawa C-247/21)

(2021/C 263/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Luxury Trust Automobil GmbH

Dru ga strona postępowania przed sądem administracyjnym: Finanzamt Österreich, Dienststelle Baden Mödling

Pytania prejudycjalne

1. Czy wykładni art. 42 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ w związku z art. 197 ust. 1 lit. c) tej dyrektywy (w tym zakresie w brzmieniu nadanym dyrektywą Rady 2010/45/UE ⁽²⁾) należy dokonywać w ten sposób, że wyznaczenie odbiorcy jako osoby zobowiązanej do zapłaty VAT ma miejsce również wtedy, kiedy na fakturze, na której nie wykazuje się kwoty VAT, znajduje się informacja: „Zwolniona z podatku wewnątrzwspólnotowa transakcja trójstronna”?
2. W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej:
 - a) Czy tego rodzaju informację na fakturze można następnie skutecznie skorygować [poprzez podanie informacji: „Wewnątrzwspólnotowa transakcja trójstronna zgodnie z § 25 UStG (ustawy o podatku obrotowym, Austria). Obowiązek podatkowy przechodzi na świadczeniobiorcę”]?
 - b) Czy warunkiem dokonania skutecznej korekty jest doręczenie skorygowanej faktury jej odbiorcy?
 - c) Czy korekta wywołuje skutki z mocą wsteczną od momentu pierwotnego wystawienia faktury?
3. Czy wykładni art. 219a dyrektywy 2006/112/WE (w brzmieniu nadanym dyrektywą Rady 2010/45 oraz sprostowaniem ⁽³⁾) należy dokonywać w ten sposób, że zastosowanie znajdują przepisy dotyczące fakturowania przyjęte przez to państwo członkowskie, którego przepisy znajdowałyby zastosowanie, gdyby na fakturze nie wyznaczono (jeszcze) „osoby, na rzecz której dokonywana jest dostawa towarów”, jako osoby zobowiązanej do zapłaty VAT; czy też zastosowanie znajdują przepisy tego państwa członkowskiego, którego przepisy znajdowałyby zastosowanie w przypadku założenia skuteczności wyznaczenia „osoby, na rzecz której dokonywana jest dostawa towarów”, jako osoby zobowiązanej do zapłaty VAT?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady z dnia 13 lipca 2010 r. zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w odniesieniu do przepisów dotyczących fakturowania (Dz.U. 2010, L 189, s. 1).

⁽³⁾ Sprostowanie do dyrektywy 2010/45 zmieniającej dyrektywę 2006/112 (Dz.U. 2010, L 299, s. 46).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 21 kwietnia 2021 r. – F. Hoffmann-La Roche Ltd i in. / Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

(Sprawa C-261/21)

(2021/C 263/13)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: F. Hoffmann-La Roche Ltd, Novartis AG, Novartis Farma SpA, Roche SpA

Druga strona postępowania: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w postępowaniu, w którym żądanie strony zmierza bezpośrednio do powołania się na naruszenie zasad wyrażonych przez Trybunał Sprawiedliwości w tym samym postępowaniu w celu uchylenia zaskarżonego wyroku, sąd krajowy, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa krajowego, może sprawdzić, czy zasady wyrażone przez Trybunał Sprawiedliwości w tym samym postępowaniu zostały prawidłowo zastosowane w konkretnym przypadku, czy też ocena ta należy do Trybunału Sprawiedliwości?
- 2) Czy w wyroku Consiglio di Stato (rady stanu, Włochy) nr 4990/2019 dopuszczono się naruszenia, w znaczeniu wskazanym przez strony, zasad wyrażonych przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 23 stycznia 2018 r. w odniesieniu do: a) włączenia do tego samego rynku właściwego dwóch produktów leczniczych bez uwzględnienia stanowisk organów, które miały stwierdzić niezgodność z prawem popytu i podaży Avastinu off-label; b) braku weryfikacji domniemanego wprowadzającego w błąd charakteru informacji rozpowszechnianych przez spółki?
- 3) Czy art. 4 ust. 3 i art. 19 ust. 1 TUE, a także art. 2 ust. 1 i 2 oraz art. 267 TFUE, również w świetle art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, stoją na przeszkodzie systemowi takiemu jak system dotyczący art. 106 codice del processo amministrativo (kodeksu postępowania administracyjnego) oraz art. 395 i 396 codice di procedura civile (kodeksu postępowania cywilnego) w zakresie, w jakim nie dopuszcza on możliwości skorzystania ze skargi o wznowienie postępowania w celu zaskarżenia wyroków Consiglio di Stato (rady stanu) sprzecznych z wyrokami Trybunału Sprawiedliwości, w szczególności z zasadami prawa przedstawionymi przez Trybunał Sprawiedliwości w związku z odesłaniem prejudycjalnym?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Bruxelles (Belgia) w dniu 26 kwietnia 2021 r. – AB, AB-CD / Z EF

(Sprawa C-265/21)

(2021/C 263/14)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: AB, AB-CD

Druga strona postępowania: Z EF

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „[sprawy, które] przedmiotem [...] jest umowa lub roszczenia wynikające z umowy” w rozumieniu art. 5 pkt 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (¹) (zwanego dalej „rozporządzeniem Bruksela I):
 - a) należy interpretować w ten sposób, że wymagane jest ustalenie zobowiązania prawnego dobrowolnie zaciągniętego przez jedną stronę względem drugiej, na którym opiera się powództwo wytoczone przez powoda, i to nawet wówczas, gdy zobowiązanie nie zostało dobrowolnie zaciągnięte przez pozwanego lub względem powoda?
 - b) w przypadku odpowiedzi twierdzącej, jaki powinien być stopień powiązania pomiędzy dobrowolnie zaciągniętym zobowiązaniem prawnym a powodem lub pozwanym?

- 2) Czy pojęcie „powództwa”, na jakim „opiera się” powód, oznacza, podobnie jak kryterium stosowane do celów rozróżnienia, czy powództwo należy do zakresu spraw, których przedmiotem jest umowa lub roszczenia wynikające z umowy w rozumieniu art. 5 pkt 1 rozporządzenia Bruksela I, czy też spraw, których przedmiotem jest „czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego albo roszczenia wynikające z takiego czynu” w rozumieniu art. 5 pkt 3 tego samego rozporządzenia ([wyrok z dnia 24 listopada 2020 r., Wikingerhof,] C-59/19, pkt 32), że należy sprawdzić, czy dla oceny podstawy, na której opiera się powództwo niezbędne jest dokonanie wykładni dobrowolnie przyjętego zobowiązania prawnego?
- 3) Czy powództwo, w ramach którego powód wnosi o stwierdzenie, że jest właścicielem posiadanej przez niego rzeczy w oparciu o podwójną umowę sprzedaży, przy czym pierwsza z nich została zawarta przez pierwotnego współwłaściciela tej rzeczy (małżonkę pozwanego będącą również pierwotnym współwłaścicielem) ze sprzedawcą, który zawarł umowę sprzedaży z powodem, a druga, pomiędzy tymi dwoma ostatnimi, należy do zakresu spraw, których przedmiotem jest umowa lub roszczenia wynikające z umowy w rozumieniu art. 5 pkt 1 rozporządzenia Bruksela I?
- a) Czy odpowiedź brzmiałaby inaczej, gdyby pozwany powołał się na fakt, że pierwsza umowa nie była umową sprzedaży, lecz umową depozytową?
- b) Jeżeli którykolwiek z tych przypadków należy do zakresu spraw, których przedmiotem jest umowa lub roszczenia wynikające z umowy, którą umowę należy brać pod uwagę w celu ustalenia miejsca [wykonania] danego zobowiązania stanowiącego podstawę powództwa?
- 4) Czy art. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I)⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że znajduje on zastosowanie do sytuacji opisanej w trzecim pytaniu prejudycjalnym, a jeżeli tak, to którą umowę należy brać pod uwagę?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 12, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2008, L 177, s. 6.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski syd
(Bułgaria) w dniu 26 kwietnia 2021 r. – postępowanie karne przeciwko HV**

(Sprawa C-266/21)

(2021/C 263/15)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski gradski syd

Oskarżony w postępowaniu w pierwszej instancji

HV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zakresem stosowania art. 2 pkt 4 i art. 4 ust. 1 lit. d) decyzji ramowej Rady 2008/947/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków i decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia w celu nadzorowania przestrzegania warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych są objęte wyroki sądów wydane w sprawach karnych, w których za popełnione przestępstwa polegające na naruszeniu reguł ruchu drogowego i wyrządzeniu, w następstwie nieumyślnego zachowania, średniego uszkodzenia ciała na sprawcę nałożono administracyjną karę pozbawienia prawa do kierowania pojazdem silnikowym przez określony okres?
- 2) Czy art. 11 ust. 2 i art. 11 ust. 4 akapity 1–3 dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy dają podstawę państwu członkowskiemu, w którym posiadacz prawa jazdy wydanego przez to państwo ma zwykle miejsce pobytu, do odmowy uznania i wykonania nałożonej w innym państwie członkowskim kary administracyjnej czasowego pozbawienia prawa do kierowania pojazdem silnikowym za popełnione przestępstwo polegające na naruszeniu reguł ruchu drogowego i wyrządzeniu, w następstwie nieumyślnego zachowania, średniego uszkodzenia ciała innych osób, które to przestępstwo zostało popełnione w czasie, gdy sprawca posiadał prawo jazdy wydane przez państwo miejsca jego pobytu – po wymianie prawa jazdy wydanego mu pierwotnie przez państwo, w którym go skazano?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 27 kwietnia 2021 r. – A

(Sprawa C-270/21)

(2021/C 263/16)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: A

Uczestnik postępowania: Opetushallitus

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (zwanej dalej tajże „dyrektywą w sprawie kwalifikacji zawodowych”), w wersji zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/55/UE⁽¹⁾ z dnia 20 listopada 2013 r., należy interpretować w ten sposób, że za zawód regulowany należy uważać zawód, w odniesieniu do którego z jednej strony wymagania w zakresie umiejętności są określone w rozporządzeniu wydanym przez ministra edukacji państwa członkowskiego, zakres kompetencji pedagogicznych wymaganych od nauczyciela wychowania przedszkolnego jest uregulowany w standardzie zawodowym, a państwo członkowskie zawnioskowało o wpisanie zawodu nauczyciela wychowania przedszkolnego do bazy danych zawodów regulowanych utworzonej przez Komisję, lecz w stosunku do którego z drugiej strony – zgodnie z brzmieniem rozporządzenia dotyczącego wymagań w zakresie umiejętności w tym zawodzie – pracodawcy przysługuje swoboda w ocenie spełnienia wymagań w zakresie umiejętności, w szczególności w odniesieniu do wymogu kompetencji pedagogicznych, a charakter dowodu posiadania kompetencji pedagogicznych nie jest uregulowany ani w tym rozporządzeniu, ani w innych ustawach, rozporządzeniach czy przepisach administracyjnych?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie: Czy świadectwo wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia dotyczące kwalifikacji zawodowych, uzyskanie którego wymaga doświadczenia w danym zawodzie, może zostać uznane za poświadczenie kompetencji lub inny dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji w rozumieniu art. 13 ust. 1 dyrektywy w sprawie kwalifikacji zawodowych, jeżeli doświadczenie zawodowe, na którym opiera się świadectwo, zostało zdobyte w państwie członkowskim pochodzenia w okresie, w którym to państwo członkowskie było socjalistyczną republiką radziecką, a także w przyjmującym państwie członkowskim, ale nie w państwie członkowskim pochodzenia w okresie po odzyskaniu niepodległości?
- 3) Czy art. 3 ust. 3 dyrektywy w sprawie kwalifikacji zawodowych należy interpretować w ten sposób, że kwalifikacje zawodowe oparte na ukończeniu kształcenia w placówce edukacyjnej położonej na terytorium geograficznym państwa członkowskiego w czasie, gdy to państwo członkowskie nie istniało jako niepodległe państwo, lecz jako socjalistyczna republika radziecka, oraz oparte na doświadczeniu zawodowym, uzyskanym na podstawie tego ukończenia kształcenia w przedmiotowej socjalistycznej republice radzieckiej przed odzyskaniem niepodległości przez to państwo członkowskie należy uznać za kwalifikacje zawodowe uzyskane w państwie trzecim, a związku z tym uznanie tych kwalifikacji zawodowych wymaga dodatkowo trzyletniego doświadczenia zawodowego w państwie członkowskim pochodzenia w okresie po odzyskaniu niepodległości?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/55/UE z dnia 20 listopada 2013 r. zmieniająca dyrektywę 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych i rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”) (Dz.U. 2013, L 354, s. 132).

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 12 maja 2021 r. – Alba Aguilera i in. / ESDZ

(Sprawa T-119/17 RENV) ⁽¹⁾

[Służba publiczna – Urzędnicy – Personel tymczasowy – Personel kontraktowy – Wynagrodzenie – Personel ESDZ pełniący służbę w państwie trzecim – Artykuł 10 załącznika X do regulaminu pracowniczego – Coroczna ocena dodatku ze względu na warunki życia – Decyzja o obniżeniu dodatku ze względu na warunki życia dla personelu zatrudnionego w Etiopii z 30 do 25 % – Spójność regionalna – Oczwiste błędy w ocenie]

(2021/C 263/17)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ruben Alba Aguilera (Addis-Abeba, Etiopia) i 27 innych skarżących, których nazwiska wymieniono w załączniku do wyroku (przedstawiciel: adwokat S. Orlandi)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (przedstawiciele: S. Marquardt i R. Spáč, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów M. Troncosa Ferrera, C. Garcíę Fernández i F.M. Hislaire'a)

Przedmiot

Oparte na art. 270 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności wydanej przez ESDZ decyzji ADMIN(2016) 7 z dnia 19 kwietnia 2016 r. o ustaleniu wysokości DWŻ, określonego w art. 10 załącznika X do regulaminu pracowniczego – Rok rozliczeniowy 2016 r., w zakresie, w jakim dokonuje obniżenia z dniem 1 stycznia 2016 r. dodatku ze względu na warunki życia, wypłacanego personelowi Unii Europejskiej zatrudnionemu w Etiopii.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji dyrektora generalnego ds. Budżetu i Administracji Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) ADMIN (2016)7 z dnia 19 kwietnia 2016 r. o ustaleniu wysokości dodatku ze względu na warunki życia, określonego w art. 10 załącznika X do regulaminu pracowniczego – Rok rozliczeniowy 2016 r. w zakresie, w jakim dokonuje obniżenia z dniem 1 stycznia 2016 r. dodatku ze względu na warunki życia, wypłacanego personelowi Unii Europejskiej zatrudnionemu w Etiopii.
- 2) ESDZ zostaje obciążona kosztami postępowania powstałymi w sprawach T-119/17, C-427/18 P i T-119/17 RENV.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 24.4.2017.

Wyrok Sądu z dnia 12 maja 2021 r. – Luksemburg i Amazon / Komisja

(Sprawy T-816/17 i T-318/18) ⁽¹⁾

[Pomoc państwa – Pomoc wdrożona przez Luksemburg na rzecz Amazona – Decyzja stwierdzająca niezgodność pomocy z rynkiem wewnętrznym i jej bezprawność oraz nakazująca jej odzyskanie – Interpretacja indywidualna prawa podatkowego (tax ruling) – Ceny transferowe – Selektowna korzyść podatkowa – Metoda ustalania cen transferowych – Analiza funkcjonalna]

(2021/C 263/18)

Języki postępowania: angielski i francuski

Strony

Strona skarżąca w sprawie T-816/17: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: T. Uri, pełnomocnik, którego wspierali adwokaci D. Waelbroeck, A. Steichen i J. Bracker)

Strona skarżąca w sprawie T-318/18: Amazon EU Sàrl (Luksemburg, Luksemburg), Amazon.com, Inc. (Seattle, Waszyngton, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci D. Paemen, M. Petite i A. Tombiński)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele w sprawie T-816/17: P. Stancanelli, P.J. Loewenthal i F. Tomat, pełnomocnicy, których wspierała adwokat M. Chammas, i w sprawie T-318/18: P.J. Loewenthal i F. Tomat, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą w sprawie T-816/17: Irlandia (przedstawiciele: J. Quaney i A. Joyce, pełnomocnicy, których wspierali P. Gallagher, SC, B. Doherty, barrister, i S. Kingston, SC)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądania stwierdzenia nieważności decyzji Komisji (UE) 2018/859 z dnia 4 października 2017 r. w sprawie pomocy państwa SA.38944 (2014/C) (ex 2014/NN) wdrożonej przez Luksemburg na rzecz Amazona (Dz.U. 2018, L 153, s. 1).

Sentencja

- 1) Sprawy T-816/17 i T-318/18 zostają połączone w celu wydania niniejszego wyroku.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji (UE) 2018/859 z dnia 4 października 2017 r. w sprawie pomocy państwa SA.38944 (2014/C) (ex 2014/NN) wdrożonej przez Luksemburg na rzecz Amazona.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Wielkie Księstwo Luksemburga, Amazon.com, Inc. i Amazon EU Sàrl.
- 4) Irlandia pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 72 z 26.2.2018.

Wyrok Sądu z dnia 19 maja 2021 r. – Deutsche Lufthansa / Komisja

(Sprawa T-218/18) (¹)

[Pomoc państwa – Sektor lotniczy – Pomoc operacyjna przyznana przez Niemcy na rzecz lotniska we Frankfurcie-Hahn – Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń – Skarga o stwierdzenie nieważności – Status zainteresowanej strony – Ochrona praw procesowych – Dopuszczalność – Wytyczne w sprawie pomocy dla lotnictwa – Wątpliwości co do zgodności pomocy z rynkiem wewnętrznym – Artykuł 4 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 2015/1589 – Poważne trudności]

(2021/C 263/19)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Lufthansa AG (Kolonja, Niemcy) (przedstawiciele: A. Martin-Ehlers, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska, (przedstawiciele: K. Herrmann, T. Maxian Rusche oraz S. Noë, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller, R. Kanitz, S. Heimerl oraz S. Costanzo, pełnomocnicy), Land Rheinland-Pfalz (Niemcy) (przedstawiciele: R. van der Hout oraz C. Wagner, Rechtsanwälte)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2017) 5289 final z dnia 31 lipca 2017 r. w sprawie pomocy państwa SA.47969, (2017/N) wdrożonej przez Niemcy pomocy operacyjnej przyznanej na rzecz lotniska we Frankfurcie-Hahn.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2017) 5289 final z dnia 31 lipca 2017 r. w sprawie pomocy państwa SA.47969, (2017/N) wdrożonej przez Niemcy pomocy operacyjnej przyznanej na rzecz lotniska we Frankfurcie-Hahn.

- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Lufthansa AG.
- 3) Republika Federalna Niemiec i Land Rheinland-Pfalz pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 190 z 4.6.2018.

Wyrok Sądu z dnia 19 maja 2021 r. – China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products i in./Komisja

(Sprawa T-254/18) ⁽¹⁾

[Dumping – Przywóz niektórych artykułów z żeliwa pochodzących z Chin – Ostateczne cło antydumpingowe – Skarga o stwierdzenie nieważności – Dopuszczalność – Stowarzyszenie – Legitymacja procesowa czynna – Interes prawny – Ustalenie szkody – Obliczanie wielkości przywozu – Wskaźniki makroekonomiczne i mikroekonomiczne – Kontrola wyrwykowa – Obliczenie kosztów produkcji przemysłu Unii – Ceny fakturowane wewnątrz grupy – Związek przyczynowy – Analiza przypisania i nieprzypisania – Brak analizy szkody w odniesieniu do danego segmentu – Ocena znaczenia podcięcia cenowego – Zachowanie poufności informacji – Prawo do obrony – Metoda NKP po NKP – Porównywalność produktów – Obliczanie wartości normalnej – Państwo analogiczne – Dostosowanie z tytułu VAT – Określenie kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysków]

(2021/C 263/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (Pekin, Chiny) oraz pozostałych 9 skarżących, których nazwy wymieniono w załączniku do wyroku (przedstawiciele: R. Antonini, E. Monard i B. Maniatis, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i P. Němečková, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: EJ Picardie (Saint-Crépin-Ibouville, Francja) oraz pozostałych 7 interwenientów, których nazwy wymieniono w załączniku do wyroku (przedstawiciele: U. O'Dwyer, B. O'Connor, solicitors, i M. Hommé, adwokat)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/140 z dnia 29 stycznia 2018 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych artykułów z żeliwa pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej oraz kończącego dochodzenie dotyczące przywozu niektórych artykułów z żeliwa pochodzących z Indii (Dz.U. 2018 L 25, s. 6), w zakresie w jakim odnosi się ono do skarżących.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products oraz pozostali skarżący, których nazwy wymieniono w załączniku, zostają obciążeni kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 18.6.2018.

Wyrok Sądu z dnia 12 maja 2021 r. – Luksemburg i in. / Komisja**(Sprawy T-516/18 i T 525/18) ⁽¹⁾**

[Pomoc państwa – Pomoc wdrożona przez Luksemburg na rzecz Engie – Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym i niezgodną z prawem oraz nakazująca jej odzyskanie – Interpretacje indywidualne prawa podatkowego (tax rulings) – Zasoby państwowe – Korzyść – Łączny skutek dwóch środków podatkowych – Zwolnienie przychodów z udziałów kapitałowych – Opodatkowanie podziału zysków – Nadużycie prawa – Selektywny charakter – Ramy referencyjne – Stwierdzenie odstępstwa – Porównywalność sytuacji – System dystrybucji dywidend między spółkami dominującymi a spółkami zależnymi – Grupa spółek – Odzyskanie – Harmonizacja pośrednia – Uprawnienia procesowe – Obowiązek uzasadnienia]

(2021/C 263/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca w sprawie T-516/18: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: T. Uri, pełnomocnik, wspierany przez adwokata D. Waelbroeck)

Strona skarżąca w sprawie T-525/18: Engie Global LNG Holding Sàrl (Luksemburg, Luksemburg), Engie Invest International SA (Luksemburg), Engie, (Courbevoie, Francja) (przedstawiciele: adwokaci B. Le Bret, M. Struys i C. Rydzynski)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky i S. Noë, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą w sprawie T-516/18: Irlandia (przedstawiciele: J. Quaney, M. Browne i A. Joyce, pełnomocnicy, wspierani przez P. Gallaghera, S. Kingston, SC, i B. Doherty'ego, barrister)

Przedmiot

Przedstawione na podstawie art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/421 z dnia 20 czerwca 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.44888 (2016/C) (ex 2016/NN) wdrożonej przez Luksemburg na rzecz grupy Engie (Dz.U. 2019, L 78, s. 1).

Sentencja

- 1) Sprawy T-516/18 i T-525/18 zostają połączone do celów wydania wyroku.
- 2) Skargi zostają oddalone.
- 3) Wielkie Księstwo Luksemburga pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską w sprawie T-516/18.
- 4) Engie Global LNG Holding Sàrl, Engie Invest International SA i Engie pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję w sprawie T-525/18.
- 5) Irlandia pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 399 z 5.11.2018.

Wyrok Sądu z dnia 12 maja 2021 r. – DF i DG / EBI**(Sprawa T-387/19) ⁽¹⁾****[Służba publiczna – Personel EBI – Wynagrodzenie – Decyzja odmawiająca prawa do dodatku na zagospodarowanie przy powrocie do siedziby – Odpowiedzialność]****(2021/C 263/22)***Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* DF, DG (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)*Strona pozwana:* Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: M. Loizou i K. Carr, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów J. Curralla i B. Wägenbaura)**Przedmiot**

Żądanie, na podstawie art. 270 TFUE i art. 50a statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w pierwszej kolejności stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji EBI z dni 6 marca 2018 r. i 28 lutego 2019 r. o nieprzyznaniu skarżącemu dodatku na zagospodarowanie, po drugie, decyzji EBI z dni 19 i 27 marca 2019 r. utrzymujących w mocy decyzję o nieprzyznaniu dodatku na zagospodarowanie i oddalających ich wniosek o wszczęcie postępowania pojednawczego, po trzecie, decyzji EBI z dnia 14 czerwca 2019 r. utrzymującej w mocy decyzję o nieprzyznaniu dodatku na zagospodarowanie, a także w drugiej kolejności nakazania naprawienia szkody, jaką mieli ponieść skarżący w następstwie przyjęcia tych decyzji.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) z dni 6 marca 2018 r. i 19 marca 2019 r. o nieprzyznaniu DF dodatku na zagospodarowanie przewidzianego w art. 5 załącznika VII do przepisów administracyjnych mających zastosowanie do personelu EBI.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji EBI z dni 28 lutego i 27 marca 2019 r. o nieprzyznaniu DG dodatku na zagospodarowanie przewidzianego w art. 5 załącznika VII do przepisów administracyjnych mających zastosowanie do personelu EBI.
- 3) EBI zapłaci DF i DG, z zastrzeżeniem obliczenia należnych kwot, dodatek na zagospodarowanie przewidziany w art. 5 i 17 załącznika VII do przepisów administracyjnych mających zastosowanie do personelu EBI, powiększony o odsetki za zwłokę naliczane od daty wydania tego wyroku i obliczone według stopy Europejskiego Banku Centralnego (EBC) powiększonej o dwa punkty procentowe, do dnia całkowitej zapłaty przez EBI.
- 4) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 5) EBI zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 288 z 26.8.2019.

Wyrok Sądu z dnia 19 maja 2021 r. – Puma/EUIPO – Gemma Group (przedstawienie zwierzęcia z rodziny kotowatych w fazie wysoku)

(Sprawa T-510/19) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego przedstawiającego zwierzę z rodziny kotowatych w fazie wysoku – Wcześniejsze graficzne międzynarodowe znaki towarowe przedstawiające zwierzę z rodziny kotowatych w fazie wysoku – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak naruszenia renomy – Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2021/C 263/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Puma SE (Herzogenaurach, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat P. González-Bueno Catalán de Ocón)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Hanf i S. Hanne, pełnomocnicy).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: Gemma Group Srl (Cerasolo AUSA, Włochy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 kwietnia 2019 r. (sprawa R 2057/2018-4), dotyczącą postępowania w sprawie w sprawie sprzeciwu między Pumą a Gemma Group.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Puma SE pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

⁽¹⁾ Dz.U. C 328 z 30.9.2019.

Wyrok Sądu z dnia 12 maja 2021 r. – Moerenhout i in. / Komisja

(Sprawa T-789/19) ⁽¹⁾

[Prawo instytucjonalne – Europejska inicjatywa obywatelska – Wymiana handlowa z terytoriami znajdującymi się pod okupacją wojskową – Odmowa rejestracji – Oczywisty brak kompetencji Komisji – Artykuł 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 211/2011 – Wspólna polityka handlowa – Artykuł 207 TFUE – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Artykuł 215 TFUE – Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 4 ust. 3 rozporządzenia nr 211/2011]

(2021/C 263/24)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Tom Moerenhout (Humbeek, Belgia) oraz sześcioro pozostałych skarżących, których nazwiska wymieniono w załączniku do wyroku (przedstawiciel: adwokat G. Devers)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Martínez del Peral i S. Delaude, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1567 z dnia 4 września 2019 r. w sprawie proponowanej inicjatywy obywatelskiej zatytułowanej „Zapewnienie zgodności wspólnej polityki handlowej z traktatami UE oraz z prawem międzynarodowym” (Dz.U. 2019, L 241, s. 12).

Sentencja

1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji (UE) 2019/1567 z dnia 4 września 2019 r. w sprawie proponowanej inicjatywy obywatelskiej zatytułowanej „Zapewnienie zgodności wspólnej polityki handlowej z traktatami UE oraz z prawem międzynarodowym”.

2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 45 z 10.2.2020.

Wyrok Sądu z dnia 19 maja 2021 r. – Steinel / EUIPO (GluePro)

(Sprawa T-256/20) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego GluePro – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001]

(2021/C 263/25)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Steinel GmbH (Herzebrock Clarholz, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Breuer i K. Freudenstein)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: E. Markakis, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 lutego 2020 r. (sprawa R 2516/2019-2) dotyczącej rejestracji oznaczenia słownego GluePro jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Steinel GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 215 z 29.6.2020.

Wyrok Sądu z dnia 19 maja 2021 r. – Yongkang Kugooo Technology / EUIPO – Ford Motor Company (kugoo)

(Sprawa T-324/20) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego kugoo – Wcześniejsze słowne, unijny i krajowy, znaki towarowe KUGA oraz wcześniejszy słowny unijny znak towarowy KUGA ENERGI – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]

(2021/C 263/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Yongkang Kugooo Technology Co. Ltd (Yongkang, Chiny) (przedstawiciel: adwokat P. Pérot)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: L. Rampini i V. Ruzek, pełnomocnicy).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Ford Motor Company (Dearborn, Michigan, Stany Zjednoczone)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 marca 2020 r. (sprawa R 65/2019-4), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Ford Motor Company a Yongkang Kugooo Technology.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Yongkang Kugooo Technology Co. Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 27.7.2020.

Wyrok Sądu z dnia 19 maja 2021 r. – Ryanair / Komisja (TAP; Covid-19)

(Sprawa T-465/20) ⁽¹⁾

[Pomoc państwa – Portugalski rynek transportu lotniczego – Pomoc przyznana przez Portugalię na rzecz TAP z tytułu pandemii COVID-19 – Pożyczka państwowa – Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń – Punkt 22 wytycznych dotyczących pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji – Spółka należąca do grupy – Szczególne trudności, które nie wynikają z arbitralnej alokacji kosztów w ramach grupy – Trudności zbyt poważne, aby mogły zostać przezwyciężone przez samą grupę – Obowiązek uzasadnienia – Utrzymanie w mocy skutków decyzji]

(2021/C 263/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci E. Vahida, F.C. Laprévote, S. Rating, I. G. Metaxas-Maranghidis i V. Blanc)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn, V. Bottka i S. Noë, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Francuska (przedstawiciele: P. Dodeller i E. de Moustier, pełnomocnicy), Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik), Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, P. Barros da Costa i S. Jaulino, pełnomocnicy, których wspierał adwokat N. Mimoso Ruiz)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2020) 3989 final z dnia 10 czerwca 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.57369 (2020/N) – COVID-19 – Portugalia – Pomoc przyznana na rzecz TAP.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2020) 3989 final z dnia 10 czerwca 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.57369 (2020/N) – COVID-19 – Portugalia – Pomoc przyznana na rzecz TAP.
- 2) Zawiesza się skutki stwierdzenia nieważności tej decyzji do czasu wydania przez Komisję Europejską nowej decyzji na podstawie art. 108 TFUE. Skutki te zostają zawieszone na okres, który nie może przekroczyć dwóch miesięcy od daty ogłoszenia niniejszego wyroku, w sytuacji gdyby Komisja zdecydowała o wydaniu nowej decyzji na podstawie art. 108 ust. 3 TFUE, i przez dodatkowy rozsądny okres, jeśli Komisja zdecyduje o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE.
- 3) Komisja zostaje obciążona własnymi kosztami i kosztami poniesionymi przez Ryanair DAC.
- 4) Republika Francuska, Rzeczpospolita Polska i Republika Portugalska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 287 z 31.8.2020.

Wyrok Sądu z dnia 19 maja 2021 r. – Müller / EUIPO (TIER SHOP)

(Sprawa T-535/20) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego TIER SHOP – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Interes prawny – Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 72 ust. 4 i art. 94 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia 2017/1001]

(2021/C 263/28)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Müller GmbH & Co. KG (Ulm, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Mühlberger)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: E. Markakis, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 czerwca 2020 r. (sprawa R 2600/2019-5) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego TIER SHOP jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Müller GmbH & Co. KG pokrywa, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

⁽¹⁾ Dz.U. C 348 z 19.10.2020.

Wyrok Sądu z dnia 19 maja 2021 r. – Ryanair / Komisja (Hiszpania; Covid-19)(Sprawa T-628/20) ⁽¹⁾

[Pomoc państwa – Hiszpania – Środki służące dokapitalizowaniu w celu wsparcia przedsiębiorstw systemowych i strategicznych dla gospodarki hiszpańskiej w obliczu pandemii COVID-19 – Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń – Tymczasowe ramy pomocy państwa – Środek przeznaczony na zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce państwa członkowskiego – Środek dotyczący całej gospodarki państwa członkowskiego – Zasada niedyskryminacji – Swoboda świadczenia usług i swoboda przedsiębiorczości – Proporcjonalność – Kryterium ustalenia beneficjentów pomocy w Hiszpanii – Brak wyważenia korzystnych skutków pomocy z jej negatywnymi skutkami dla warunków wymiany handlowej i utrzymania niezakłóconej konkurencji – Artykuł 107 ust. 3 lit. b) TFUE – Pojęcie „systemu pomocy” – Obowiązek uzasadnienia]

(2021/C 263/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci F.C. Laprévote, E. Vahida, V. Blanc, I. G. Metaxas-Maranghidis i S. Rating)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn, S. Noë i F. Tomat, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: L. Aguilera Ruiz i S. Centeno Huerta, pełnomocnicy), Republika Francuska (przedstawiciele: P. Dodeller i T. Stehelin, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2020) 5414 final z dnia 31 lipca 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.57659 (2020/N) – Hiszpania COVID-19 – Fundusz dokapitalizowania.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Ryanair DAC zostaje obciążony własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.
- 3) Królestwo Hiszpanii i Republika Francuska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 414 z 30.11.2020.

Wyrok Sądu z dnia 19 maja 2021 r. – Ryanair / Komisja (KLM; Covid-19)(Sprawa T-643/20) ⁽¹⁾

[Pomoc państwa – Niderlandy – Gwarancja państwa dotycząca pożyczek i pożyczka podporządkowana państwa na rzecz KLM w ramach pandemii COVID-19 – Tymczasowe ramy środków pomocy państwa – Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń – Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym – Pomoc przyznana wcześniej innej spółce należącej do tej samej grupy przedsiębiorstw – Obowiązek uzasadnienia – Utrzymanie w mocy skutków decyzji]

(2021/C 263/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci F.C. Laprévote, V. Blanc, E. Vahida, S. Rating i I. G. Metaxas-Maranghidis)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn, S. Noë i C. Georgieva, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Francuska (przedstawiciele: E. de Moustier i P. Dodeller, pełnomocnicy), Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: J. Langer, pełnomocnik, którego wspierała adwokat I. Rooms), Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV (Amstelveen, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci K. Schillemans, H. Vanderveen i P. Huizing)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2020) 4871 final z dnia 13 lipca 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.57116 (2020/N) – Niderlandy – COVID-19: Gwarancja państwa i pożyczka państwowa na rzecz KLM.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2020) 4871 final z dnia 13 lipca 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.57116 (2020/N) – Niderlandy – COVID-19: Gwarancja państwa i pożyczka państwowa na rzecz KLM.
- 2) Zawiesza się skutki stwierdzenia nieważności tej decyzji do czasu wydania przez Komisję Europejską nowej decyzji na podstawie art. 108 TFUE. Skutki te zostają zawieszone na okres, który nie może przekroczyć dwóch miesięcy od daty ogłoszenia niniejszego wyroku, w sytuacji gdyby Komisja zdecydowała o wydaniu nowej decyzji na podstawie art. 108 ust. 3 TFUE, i przez dodatkowy rozsądny okres, jeśli Komisja zdecyduje o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE.
- 3) Komisja zostaje obciążona własnymi kosztami i kosztami poniesionymi przez Ryanair DAC.
- 4) Królestwo Niderlandów, Republika Francuska i Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 423 z 7.12.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 21 mai 2021 – TrekStor / EUIPO – Yuneec Europe (Breeze) (Sprawa T-158/20) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Breeze – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy Breeze – Względna podstawa odmowy rejestracji – Porównanie towarów – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 1 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]

(2021/C 263/31)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: TrekStor Ltd (Hong Kong, Chiny) (przedstawiciele: adwokaci O. Spieker, A. Schönfleisch, N. Willich i N. Achilles)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Söder, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Yuneec Europe GmbH (Kaltenkirchen, Niemcy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 stycznia 2020 r. (sprawa R 470/2020-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Yuneec Europe a TrekStor.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) TrekStor Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 8.6.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 17 maja 2021 r. – Kerstens / Komisja**(Sprawa T-672/20) ⁽¹⁾**

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Służba publiczna – Urzędnicy – Wniosek o udzielenie wsparcia – Oddalenie zażalenia – Termin do wniesienia skargi – Rozpoczęcie biegu terminu – Data, z którą zainteresowany mógł zapoznać się z treścią decyzji – Przekroczenie terminu – Niedopuszczalność]

(2021/C 263/32)*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Petrus Kerstens (La Forclaz, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat C. Mourato)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciel: T. Bohr, pełnomocnik)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 270 TFUE wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dni 20 i 31 stycznia 2020 r. oddalających, odpowiednio, wniosek o udzielenie wsparcia D/517/19 i wniosek o udzielenie wsparcia D/516/19, złożone przez skarżącego na podstawie art. 24 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Petrus Kerstens zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 9 z 11.1.2021.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 21 maja 2021 r. – Inivos i Inivos / Komisja**(Sprawa T-38/21 R)**

[Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Zamówienia publiczne – Procedura negocjacji bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru]

(2021/C 263/33)*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Inivos Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo), Inivos BV (Rotterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci R. Martens i L. Hoet)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Araujo Arce i M. Ilkova, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparty na art. 278 i 279 TFUE wniosek o zawieszenie wykonania „umów ramowych na dostawę do europejskich szpitali robotów do dezynfekcji (Covid-19)” FW 00103506 i FW 00103507 zawartych przez Komisję w dniu 19 listopada 2020 r. z dwoma oferentami.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2021 r. – Bułgaria / Komisja**(Sprawa T-235/21)**

(2021/C 263/34)

*Język postępowania: bułgarski***Strony***Strona skarżąca:* Republika Bułgarii (przedstawiciele: Ts. Mitova i L. Zaharieva)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2021/261 z dnia 17 lutego 2021 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) ⁽¹⁾, w części dotyczącej pozycji budżetowej 6200, w zakresie, w jakim wyłączono w niej z finansowania Unii Europejskiej dotyczącego EFRG wydatki Republiki Bułgarii w kwocie 7 656 848,97 EUR, i
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty*Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów:*

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 52 rozporządzenia nr 1306/2013 ⁽²⁾ w związku z art. 34 rozporządzenia nr 908/2014 ⁽³⁾ i wytycznymi w sprawie obliczania korekt finansowych z 2015 r. ⁽⁴⁾, prawa do obrony, a także zasad lojalnej współpracy, kontradyktoryjności i dobrej administracji, ze względu na zmianę podstawy prawnej dotyczącej procedury rozliczania zgodności, na mocy której wydatki stanowiące przedmiot spornej decyzji zostały wyłączone z finansowania przez Unię.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 296 TFUE ze względu na sprzeczność i brak uzasadnienia decyzji 2021/261.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 54 ust. 5 lit. a) w związku z art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 1306/2013 ze względu na błędną wykładnię Komisji Europejskiej, zgodnie z którą w niniejszym wypadku termin 18 miesięcy przewidziany w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 1306/2013 rozpoczął bieg od „otrzymania przez agencję płatniczą” sprawozdań końcowych OLAF-u.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 54 ust. 5 lit. c) w związku z art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 1306/2013, art. 325 TFUE, a także zasad pewności i autonomii proceduralnej ze względu na bezzasadne i błędne stwierdzenie Komisji Europejskiej, zgodnie z którym agencja płatnicza nie działała z należyłą starannością w celu ustalenia spornych kwot i wykazała się niedbałością, nie wszczynając procedury administracyjnej dotyczącej ściągnięcia należności w terminie przewidzianym w art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 1306/2013.

5. Zarzut piąty dotyczący okoliczności, że kwota ustalona w spornej decyzji dotyczącej wydatków wyłączonych z finansowania przez Unię nie przestrzega zasad określonych w art. 54 rozporządzenia nr 1306/2013 i narusza zasadę proporcjonalności.

⁽¹⁾ Dz.U. L 59, 2021, s. 10.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. 2013, L 347, s. 549).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 908/2014 z dnia 6 sierpnia 2014 r. ustanawiające zasady dotyczące stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do agencji płatniczych i innych organów, zarządzania finansami, rozliczania rachunków, przepisów dotyczących kontroli, zabezpieczeń i przejrzystości (Dz.U. 2014, L 255, s. 59).

⁽⁴⁾ C(2015) 3675 final.

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2021 r. – Pszonka / Rada

(Sprawa T-242/21)

(2021/C 263/35)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Artem Wiktorowycz Pszonka (Kramatorsk, Ukraina) (przedstawiciel: adwokat M. Mleziva)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2021/394 z dnia 4 marca 2021 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/391 z dnia 4 marca 2021 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽²⁾, w zakresie, w jakim wskazana decyzja i wskazane rozporządzenie dotyczą skarżącego;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej jej własnymi kosztami postępowania oraz kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji

- skarżący uzasadnia swą skargę między innymi tym, że przy przyjmowaniu zaskarżonej decyzji Rada Unii Europejskiej nie działała z należytą starannością, gdyż przed przyjęciem zaskarżonej decyzji nie wzięła pod uwagę twierdzeń skarżącego ani przedstawionych przez niego dowodów, które świadczą na jego korzyść, tylko opierała się głównie na zwięzłym streszczeniu sporządzonym przez prokuraturę generalną Ukrainy i nie zażądała informacji uzupełniających o przebiegu dochodzenia na Ukrainie.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa własności przysługującego skarżącemu

- skarżący twierdzi w tym względzie, że ograniczenia, które zostały na niego nałożone, są nieproporcjonalne i zbędne oraz naruszają gwarancje prawnomiedzynarodowej ochrony przysługującego mu prawa własności.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia praw podstawowych skarżącego zagwarantowanych mu przez Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności

— skarżący twierdzi w tym względzie, że nałożenie na niego ograniczeń naruszyło jego prawo do rzetelnego procesu sądowego, zasadę domniemania niewinności, prawo do obrony, a także do ochrony własności prywatnej.

⁽¹⁾ Dz.U. 2021, L 77, s. 29.

⁽²⁾ Dz.U. 2021, L 77, s. 2.

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2021 r. – Pszonka / Rada

(Sprawa T-243/21)

(2021/C 263/36)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Wiktor Pawłowycz Pszonka (Kijów, Ukraina) (przedstawiciel: adwokat M. Mleziva)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2021/394 z dnia 4 marca 2021 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/391 z dnia 4 marca 2021 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽²⁾, w zakresie, w jakim wskazana decyzja i wskazane rozporządzenie dotyczą skarżącego;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej jej własnymi kosztami postępowania oraz kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji

- skarżący uzasadnia swą skargę między innymi tym, że przy przyjmowaniu zaskarżonej decyzji Rada Unii Europejskiej nie działała z należytą starannością, gdyż przed przyjęciem zaskarżonej decyzji nie wzięła pod uwagę twierdzeń skarżącego ani przedstawionych przez niego dowodów, które świadczą na jego korzyść, tylko opierała się głównie na zwięzłym streszczeniu sporządzonym przez prokuraturę generalną Ukrainy i nie zażądała informacji uzupełniających o przebiegu dochodzenia na Ukrainie.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa własności przysługującego skarżącemu

- skarżący twierdzi w tym względzie, że ograniczenia, które zostały na niego nałożone, są nieproporcjonalne i zbędne oraz naruszają gwarancje prawnomiedzynarodowej ochrony przysługującego mu prawa własności.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia praw podstawowych skarżącego zagwarantowanych mu przez Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności

— skarżący twierdzi w tym względzie, że nałożenie na niego ograniczeń naruszyło jego prawo do rzetelnego procesu sądowego, zasadę domniemania niewinności, prawo do obrony, a także do ochrony własności prywatnej.

⁽¹⁾ Dz.U. 2021, L 77, s. 29.

⁽²⁾ Dz.U. 2021, L 77, s. 2.

Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2021 r. – Tigercat International / EUIPO – Caterpillar (Tigercat)

(Sprawa T-251/21)

(2021/C 263/37)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tigercat International Inc. (Cambridge, Ontario, Kanada) (przedstawiciele: adwokaci S. Weidert, M. Pemsel i H. Bug)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Caterpillar Inc. (Peoria, Illinois, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Tigercat” – zgłoszenie nr 12 124 368

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 lutego 2021 r. w sprawie R 16/2020-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i drugiej strony w postępowaniu przed Drugą Izbą Odwoławczą EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania przed izbą odwoławczą.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 60 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 85 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2021 r. – Hrebenyuk / EUIPO (Kształt kołnierzyka stójkowego)**(Sprawa T-252/21)**

(2021/C 263/38)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Anna Hrebenyuk (Griesheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H.J. Ruhl)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Trójwymiarowy unijny znak towarowy (Kształt kołnierzyka stójkowego) – zgłoszenie nr 17 975 716*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 lutego 2021 r. w sprawie R 1902/2020-5**Żądanie***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz decyzji wydanej przez Urząd w pierwszej instancji w dniu 3 marca 2020 r.;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 6 w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2021 r. – E. Breuninger / Komisja**(Sprawa T-260/21)**

(2021/C 263/39)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* E. Breuninger GmbH & Co. (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Vetter)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie zgodnie z art. 264 akapit pierwszy TFUE nieważności decyzji pozwanej z dnia 20 listopada 2020 r. (pomoc nr SA.59289) w wersji zmienionej decyzją pozwanej z dnia 12 lutego 2021 r. (pomoc nr SA.61744),
- obciążenie pozwanej kosztami skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zdaniem strony skarżącej zatwierdzony przez pozwaną niemiecki system pomocy „Bundesregelung Fixkostenhilfe 2020” nie jest zgodny z rynkiem wewnętrznym, ponieważ zakłóca konkurencję, co w niniejszym przypadku nie jest wyjątkowo uzasadnione. Pozwana popełniła oczywisty błąd w ocenie, stwierdzając, że system pomocy wymagający spadku obrotów na szczeblu przedsiębiorstwa w wysokości co najmniej 30 % jest zgodny z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE. Przyjęte w systemie pomocy podejście uwzględniające przedsiębiorstwo jako całość wyklucza takie przedsiębiorstwa jak strona skarżąca prowadzące działalność w wielu obszarach, na które pandemia COVID-19 wywarła wpływ w różnym stopniu i w ramach których sklep stacjonarny wskutek zamknięcia odnotował spadek obrotów wynoszący znacznie ponad 30 %, z kręgu podmiotów uprawnionych do wystąpienia z wnioskiem o przyznanie pomocy tylko z tego względu, że inny obszar działalności nie odniósł strat w obrotach i poprzez obliczenie średniej arytmetycznej obrotów z różnych obszarów działalności granica 30 % nie została osiągnięta. Przedsiębiorstwa te nie otrzymają więc – w przeciwieństwie do przedsiębiorstw prowadzących działalność tylko w jednym obszarze – żadnej pomocy i muszą subsydiować krzyżowo niepokryte stałe koszty swojego zamkniętego obszaru działalności z innych obszarów działalności. Prowadzi to do zakłócenia konkurencji zarówno w stosunku do konkurentów w obszarach działalności dotkniętych COVIDEM-19, jak również w stosunku do konkurentów w obszarach działalności niedotkniętych COVIDEM-19.
2. W opinii strony skarżącej pozwana naruszyła jej prawa proceduralne wynikające z art. 108 ust. 2 TFUE, gdyż nie stworzyła jej możliwości przedstawienia w toku wstępnego postępowania wyjaśniającego wątpliwości co do zgodności systemu pomocy z rynkiem wewnętrznym.

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2021 r. – Établissement Amra / EUIPO – eXpresio (Kształt buta na resorach z elementem słownym „Aerower Jumper1 M”)

(Sprawa T-264/21)

(2021/C 263/40)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Établissement Amra (Vaduz, Lichtenstein) (przedstawiciel: M. Gómez Calvo, abogada)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: eXpresio, estudio creativo, SL (La Nucía, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Trójwymiarowy unijny znak towarowy (Kształt buta na resorach z elementem słownym „Aerower Jumper1 M”) – unijny znak towarowy nr 17 417 015

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 marca 2021 r. w sprawie R 1083/2020-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie zasad równego traktowania i dobrej administracji.
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2021 r. – Sunshine Smile / EUIPO (PlusDental+)**(Sprawa T-265/21)**

(2021/C 263/41)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Sunshine Smile GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat D. Kirschner)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego PlusDental+ w kolorach niebieskim i czerwonym – zgłoszenie nr. 18 126 826*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 marca 2021 r. w sprawie R 1834/2020-2**Żądanie***Strona skarżąca* wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- nakazanie opublikowania zgłoszenia unijnego znaku towarowego nr 18 126 826;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie prawa do bycia wysłuchanym na podstawie art. 94 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2021 r. – Casanova / EBI**(Sprawa T-266/21)**

(2021/C 263/42)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Philippe Casanova (Fort-de-France, Francja) (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)*Strona pozwana:* Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;

w konsekwencji

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 12 czerwca 2020 r., w drodze której skarżącego poinformowano, że jego umowa nie została potwierdzona po zakończeniu okresu próbnego i wobec tego wygasła w dniu 30 czerwca 2020 r.;
- w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji EBI z dnia 8 lutego 2021 r. oddalającej wniosek o polubowne załatwienie sprawy i oddalającej odwołanie administracyjne złożone w dniu 11 sierpnia 2020 r. i tym samym potwierdzającej decyzję z dnia 12 czerwca 2020 r.;
- naprawienie szkody i krzywdy skarżącego;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia, po pierwsze, art. 24 porozumienia w sprawie reprezentacji pracowników w Europejskim Banku Inwestycyjnym (EBI), a po drugie, zasadę pewności prawa.
2. Zarzut drugi dotyczący braku właściwości autora aktu, naruszenia zasady bezstronności i naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistych błędów w ocenie podczas początkowego okresu próbnego i podczas przedłużenia okresu próbnego.
4. Zarzut czwarty dotyczący nadużycia władzy przez EBI.

Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2021 r. – Amort i in. / Komisja

(Sprawa T-267/21)

(2021/C 263/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Heidi Amort (Jenesien, Włochy) oraz 22 dalszych skarżących (przedstawiciele: R. Holzeisen, Rechtsanwältin)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji wykonawczej wraz z dalszymi uzupełnieniami i zmianami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga na decyzję wykonawczą Komisji Europejskiej C(2021) 1763 (final) z dnia 11 marca 2021 r. w sprawie udzielenia warunkowego pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego stosowanego u ludzi „COVID-19 Vaccine Janssen – Szczepionka przeciw COVID-19 (Ad26.COVS-2 [rekombinowana])” zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady opiera się na następujących zarzutach.

1. Zarzut pierwszy: decyzja wykonawcza narusza art. 2 pkt 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 507/2006 ⁽¹⁾. Wykazano naukowo, że rozpowszechniona na całym świecie panika z powodu rzekomo wysokiego wskaźnika śmiertelności związanej z zarażeniem SARS-CoV-2 jest bezpodstawną. Ponadto WHO i UE nie dokonały prawidłowego ustalenia sytuacji kryzysowej w znaczeniu zagrożenia zdrowia publicznego.
2. Zarzut drugi: zaskarżona decyzja wykonawcza narusza art. 4 rozporządzenia (WE) nr 507/2006 z powodu:
 - braku pozytywnej równowagi ryzyko – korzyść zgodnie z art. 1 pkt 28a dyrektywy 2001/83/WE ⁽²⁾;
 - braku przesłanki określonej w art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 507/2006, ponieważ prawdopodobne jest, że wnioskodawca nie będzie w stanie dostarczyć wyczerpujących danych klinicznych;
 - braku przesłanki określonej w art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 507/2006, gdyż nie ma niezaspokojonych potrzeb medycznych, które miałyby być spełnione przez dopuszczony lek;
 - braku przesłanki określonej w art. 4 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 507/2006.
3. Zarzut trzeci: naruszenie rozporządzenia (WE) nr 1394/2007 ⁽³⁾, dyrektywy 2001/83/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 726/2004 ⁽⁴⁾.
4. Zarzut czwarty: poważne naruszenie art. 168 oraz 169 TFUE jak również art. 3, 35 oraz 38 Karty UE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 507/2006 z dnia 29 marca 2006 r. w sprawie warunkowego dopuszczenia do obrotu produktów leczniczych stosowanych u ludzi wchodzących w zakres rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. U. 2006, L 92, s. 6).

⁽²⁾ Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. 2001, L 311, S. 67).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1394/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie produktów leczniczych terapii zaawansowanej i zmieniające dyrektywę 2001/83/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 726/2004 (Dz.U. 2007, L 324, s. 121).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiające wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków (Dz.U. 2004, L 136, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2021 r. – Ortis / Komisja

(Sprawa T-271/21)

(2021/C 263/44)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ortis (Bütgenbach, Belgique) (przedstawiciel: adwokat A. de Brosses)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że rozporządzenie Komisji (UE) nr 2021/468 narusza art. 6 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 i art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1925/2006; oraz że w konsekwencji jest wadliwe ze względu na naruszenie prawa;
- stwierdzenie, że rozporządzenie (UE) nr 2021/468 jest wadliwe z ze względu na nadużycie władzy;
- stwierdzenie, że rozporządzenie (UE) nr 2021/468 i jego podstawa naukowa, czyli opinia EFSA z dnia 22 listopada 2017 r., są wadliwe ze względu oczywiste błędy w ocenie;
- stwierdzenie, że rozporządzenie (UE) nr 2021/468 narusza zasadę pewności prawa;
- stwierdzenie, że rozporządzenie (UE) nr 2021/468 narusza zasadę proporcjonalności;

w konsekwencji,

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) 2021/468 z dnia 18 marca 2021 r. zmieniającego załącznik III do rozporządzenia (WE) nr 1925/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do gatunków roślin zawierających pochodne hydroksyantracenu;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa. Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że zaskarżone rozporządzenie narusza art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1925/2006⁽¹⁾, który wymaga stwierdzenia zagrożenia by sklasyfikować substancje i preparaty w części A załącznika III do tego rozporządzenia, podczas gdy istnieje naukowa niepewność oraz klasyfikacji produktów innych niż substancje w części C załącznika III, a także narusza art. 6 rozporządzenia (WE) nr 178/2002⁽²⁾, ponieważ opiera się na niepełnej i niezgodnej z wymogami analizie ryzyka.
2. Zarzut drugi, dotyczy nadużycia władzy, z uwagi na fakt, że istnieje szereg konkretnych, wiarygodnych i zgodnych przesłanek wskazujących na to, że cel ochrony zdrowia konsumentów, na który powołuje się Komisja nie znajduje potwierdzenia w rzeczywistości. Strona skarżąca podnosi, że skutkiem zaskarżonego rozporządzenia jest między innymi zastrzeżenie wyłącznie dla produktów leczniczych prawa do stosowania preparatów i substancji zawierających pochodne hydroksyantracenu (zwanym dalej „HAD”), umieszczonych w części A załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 1925/2006, mimo że nie taki jest realizowany cel.
3. Zarzut trzeci, dotyczy oczywistego błędu w ocenie. Zdaniem strony skarżącej, opinia Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) z dnia 22 listopada 2017 r., na której opiera się zaskarżone rozporządzenie, jest obarczona kilkoma oczywistymi błędami w ocenie, ponieważ EFSA dokonała oceny ryzyka genotoksyczności i ryzyka rakotwórczości HAD niezgodnie, ani z własnymi metodami oceny ryzyka, ani z metodami oceny ryzyka OECD oraz wyciągnęła wnioski sprzeczne z wnioskami Europejskiej Agencji Leków. Zaskarżone rozporządzenie jest zatem obarczone oczywistymi błędami w ocenie, ponieważ, po pierwsze, Komisja umieściła substancje i preparaty w części A załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 1925/2006 podczas gdy opinia EFSA z dnia 22 listopada 2017 r. wskazuje na niepewność naukową, po drugie, Komisja nie zastosowała zasady ALARA w odniesieniu do środków zarządzania ryzykiem i wreszcie nie uwzględniła rozwoju wiedzy naukowej, który nastąpił po wydaniu opinii EFSA z dnia 22 listopada 2017 r.
4. Zarzut czwarty, dotyczy naruszenia zasady pewności prawa, ponieważ treść zaskarżonego rozporządzenia jest niespójna, gdyż po pierwsze, odwołuje się ono do pojęcia „preparaty”, podczas gdy pojęcie to nie jest zdefiniowane w żadnym tekście, po drugie, niektóre substancje HAD wydają się być zarówno zakazane oraz dozwolone, ale pod kontrolą i wreszcie, Stały Komitet ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz został wezwany do przedstawiania wyjaśnień dotyczących tekstu rozporządzenia.

5. Zarzut piąty, dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności w zakresie, w jakim zaskarżone rozporządzenie klasyfikuje substancje w części A załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 1925/2006 bez ustalenia żadnego progu, co skutkuje objęciem ich zakazem, mimo że zakaz ten nie jest konieczny dla osiągnięcia zamierzonego celu ochrony zdrowia publicznego.

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1925/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie dodawania do żywności witamin i składników mineralnych oraz niektórych innych substancji (Dz.U. 2006, L 404, s. 26)
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. 2002, L 31, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2021 r. – Synadiet i in. / Komisja

(Sprawa T-274/21)

(2021/C 263/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Syndicat national des compléments alimentaires (Synadiet) (Paryż, Francja) i 21 innych skarżących (przedstawiciel: adwokat A. de Brosses)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że rozporządzenie Komisji (UE) nr 2021/468 narusza art. 6 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 i art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1925/2006; oraz że w konsekwencji jest wadliwe ze względu na naruszenie prawa;
- stwierdzenie, że rozporządzenie (UE) nr 2021/468 jest wadliwe z ze względu na nadużycie władzy;
- stwierdzenie, że rozporządzenie (UE) nr 2021/468 i jego podstawa naukowa, czyli opinia EFSA z dnia 22 listopada 2017 r., są wadliwe ze względu oczywiste błędy w ocenie;
- stwierdzenie, że rozporządzenie (UE) nr 2021/468 narusza zasadę pewności prawa;
- stwierdzenie, że rozporządzenie (UE) nr 2021/468 narusza zasadę proporcjonalności;

w konsekwencji,

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) 2021/468 z dnia 18 marca 2021 r. zmieniającego załącznik III do rozporządzenia (WE) nr 1925/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do gatunków roślin zawierających pochodne hydroksyantracenu;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa. Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że zaskarżone rozporządzenie narusza art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1925/2006 (¹), który wymaga stwierdzenia zagrożenia by sklasyfikować substancje i preparaty w części A załącznika III do tego rozporządzenia, podczas gdy istnieje naukowa niepewność oraz klasyfikacji produktów innych niż substancje w części C załącznika III, a także narusza art. 6 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 (²), ponieważ opiera się na niepełnej i niezgodnej z wymogami analizie ryzyka.

2. Zarzut drugi, dotyczy nadużycia władzy, z uwagi na fakt, że istnieje szereg konkretnych, wiarygodnych i zgodnych przesłanek wskazujących na to, że cel ochrony zdrowia konsumentów, na który powołuje się Komisja nie znajduje potwierdzenia w rzeczywistości. Strona skarżąca podnosi, że skutkiem zaskarżonego rozporządzenia jest między innymi zastrzeżenie wyłącznie dla produktów leczniczych prawa do stosowania preparatów i substancji zawierających pochodne hydroksyantracenu (zwanymi dalej „HAD”), umieszczonych w części A załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 1925/2006, mimo że nie taki jest realizowany cel.
3. Zarzut trzeci, dotyczy oczywistego błędu w ocenie. Zdaniem strony skarżącej, opinia Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) z dnia 22 listopada 2017 r., na której opiera się zaskarżone rozporządzenie, jest obarczona kilkoma oczywistymi błędami w ocenie, ponieważ EFSA dokonała oceny ryzyka genotoksyczności i ryzyka rakotwórczości HAD niezgodnie, ani z własnymi metodami oceny ryzyka, ani z metodami oceny ryzyka OECD oraz wyciągnęła wnioski sprzeczne z wnioskami Europejskiej Agencji Leków. Zaskarżone rozporządzenie jest zatem obarczone oczywistymi błędami w ocenie, ponieważ, po pierwsze, Komisja umieściła substancje i preparaty w części A załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 1925/2006 podczas gdy opinia EFSA z dnia 22 listopada 2017 r. wskazuje na niepewność naukową, po drugie, Komisja nie zastosowała zasady ALARA w odniesieniu do środków zarządzania ryzykiem i wreszcie nie uwzględniła rozwoju wiedzy naukowej, który nastąpił po wydaniu opinii EFSA z dnia 22 listopada 2017 r.
4. Zarzut czwarty, dotyczy naruszenia zasady pewności prawa, ponieważ treść zaskarżonego rozporządzenia jest niespójna, gdyż po pierwsze, odwołuje się ono do pojęcia „preparaty”, podczas gdy pojęcie to nie jest zdefiniowane w żadnym tekście, po drugie, niektóre substancje HAD wydają się być zarówno zakazane oraz dozwolone, ale pod kontrolą i wreszcie, Stały Komitet ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz został wezwany do przedstawienia wyjaśnień dotyczących tekstu rozporządzenia.
5. Zarzut piąty, dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności w zakresie, w jakim zaskarżone rozporządzenie klasyfikuje substancje w części A załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 1925/2006 bez ustalenia żadnego progu, co skutkuje objęciem ich zakazem, mimo że zakaz ten nie jest konieczny dla osiągnięcia zamierzonego celu ochrony zdrowia publicznego.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1925/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie dodawania do żywności witamin i składników mineralnych oraz niektórych innych substancji (Dz.U. 2006, L 404, s. 26)

(²) Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. 2002, L 31, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2021 r. – Louis Vuitton Malletier / EUIPO – Wiśniewski
(Przedstawienie wzoru w szachownicę)

(Sprawa T-275/21)

(2021/C 263/46)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Louis Vuitton Malletier (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci P. Roncaglia, N. Parrotta i P.Y. Gautier)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Norbert Wiśniewski (Warszawa, Polska)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego przedstawiającego wzór w szachownicę – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 986 207

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 lutego 2021 r. w sprawie R 1307/2020-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- zmianę zaskarżonej decyzji poprzez stwierdzenie, że skarżąca wykazała charakter odróżniający uzyskany w następstwie używania;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą w niniejszym postępowaniu;
- obciążenie Norberta Wiśniewskiego kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą w niniejszym postępowaniu.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 7 ust. 3 i art. 59 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Postanowienie Sądu z dnia 12 maja 2021 r. – Chrysse Demetriades & Co. i Provident Fund of the Employees of Chrysse Demetriades & Co. / Rada i in.

(Sprawa T-198/18) ⁽¹⁾

(2021/C 263/47)

Język postępowania: angielski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 182 z 28.5.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 12 maja 2021 r. – SCF Terminal (Cyprus) i SHB / Rada i in.

(Sprawa T-199/18) ⁽¹⁾

(2021/C 263/48)

Język postępowania: angielski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 2.7.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 21 maja 2021 r. – MP / Komisja

(Sprawa T-588/20) ⁽¹⁾

(2021/C 263/49)

Język postępowania: francuski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 414 z 30.11.2020.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL